

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M.T.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. III UK 291/18, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 11 maja 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 30 stycznia 2022 r. M. T. (dalej: skarżąca) drogą mailową na adres Biura Obsługi Interesanta Sądu Najwyższego przesłała skan pisma zatytułowanego „ZAŻALENIE i SKARGA. SKARGA NA DYSKRYMINACJĘ”. Z treści tego pisma wynika, że skarżąca domaga się „rozpatrzenia odwołania, stwierdzenia nieważności orzeczenia z 4 czerwca 2019 r., III UK 291/18 i przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i stwierdzenia rażącej przewlekłości i bezczynności w sprawie „oraz zasądzenia stosownego zadośćuczynienia. Przedmiotowa skarga dotyczy postępowania ze skargi kasacyjnej, które zostało zarejestrowane w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygn. III UK 291/18 i zakończyło się postanowieniem z 4 czerwca 2019 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca w piśmie z 30 stycznia 2022 r. nie podniosła żadnych zarzutów dotyczących przebiegu skarżonego postępowania. W treści powyższego pisma skarżąca zawarła natomiast zarzuty wobec rozstrzygnięcia Sądu

Najwyższego oraz wniosła o przyznanie jej odszkodowania za nierozpatrzenie odwołania od powyższego orzeczenia Sądu Najwyższego, sygn. III UK 291/18.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: u.s.p.p.) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. Odesłanie takie oznacza, że Sąd Najwyższy w niniejszym postępowaniu stosuje przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1805 z późn. zm. – dalej: k.p.c.).

Zgodnie natomiast z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (uchwała Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r.,

III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71; a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 lutego 2021 r., I NSP 174/20; z 6 lutego 2021 r., I NSP 169/20; z 1 września 2021 r., I NSP 135/21). Z treści skargi nie wynikało, aby Skarżąca należała do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), wobec czego skargę należało odrzucić.

Skargę na przewlekłość wnosi się w toku postępowania w sprawie (art. 5 ustawy o skardze na przewlekłość). Wniesienie skargi na przewlekłość po wydaniu prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie jest niedopuszczalne (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14; 13 marca 2019 r., I NSP 51/18; 28 lipca 2021 r., I NSP 110/21).

Skarżąca wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie zainicjowanej przez Skarżącą wniesieniem skargi kasacyjnej wraz z wnioskiem o jej przyjęcie, która zakończyła się prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2019 r., zatem skarga na przewlekłość w tej sprawie jest niedopuszczalna. Istotą skargi na przewlekłość postępowania sądowego jest bowiem przede wszystkim przyspieszenie postępowania sądowego, mające na celu realizację prawa strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Nadto podkreślić należy, że kwestionowane przez Skarżącą postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Jest to postanowienie niezaskarżalne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie wzywał Skarżącej do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego poprzez nadesłanie pisma opatrzonego własnoręcznym podpisem, skoro skarga jest niedopuszczalna z uwagi na zakończenie postępowania sądowego, którego dotyczy oraz została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., w związku z art. 8 ust. 2 u.s.p.p., orzekł, jak w sentencji.

